

Publicerad 2010-05-19 18:09 av Alexander lundgren

En uppgift i skolan jag hade.

Han, Hon & Jag Han, Hon & Jag

Flickan ligger på marken, den nakna kroppen vittnar om våld och förnedring. Huvudet är gömt i lera och jord, kroppen ligger kvar i månens ljus. Lika fort som livet blev taget ifrån henne ska hon gömmas, glömmas och försvinna. En vacker flicka med drömmar, önskningar och saker att göra. Borta för att aldrig återvända.

Älskar du verkligen mig undrade hon med en sorgsen röst. Jag svarade utan att fundera. Hon svarar med att ställa frågan varför jag valde henne och inte någon annan. Jag funderade och svarade med att hon var den ända som var sig själv, vågade vara annorlunda och att hon valde mig. Han gav mig en kyss på kinden och tittade på mig. Det blev tyst en stund, vi tittade på solnedgången. Det var mitten av juni och ovanligt varmt. Jag ville att varje dag skulle vara såhär. Att vi kunde träffas och bara titta ner på världen som om morgondagen aldrig fanns. Vad tänker du på, frågade hon. Inget speciellt, bara på oss fick hon som svar. Du vet väl att vi inte kan träffas mer, sa hon med en alvarlig ton. Jag började vakna ur dagdrömmen och svarade med ett enkelt, jag vet. Nu började solen försvinna ner i horisonten och det gjorde även min önskan om glädje.

-Du har inte sagt något på en lång stund, vad är det? Jag ville inte svara med tvinade mig själv att säga, "inget", "jag bara", "jag vet inte". Hon stannade och tittade ner i marken, tårar föll ner från hennes kinder. Jag tog tag i hennes hand och tryckte henne mot mig, jag höll om henne och viskade. "Gråt inte, det ordnar sig". Hon tryckte sig bort från mig och svarade. "Nej det gör det inte, jag kan inte leva såhär. Jag älskar dig, inte honom". Jag lade min hand under hennes haka och kysste henne. Allt runt oss blev obetydligt och allt var frid. Plötsligt ringde hennes mobil, det var han. Hon svar snabbt med att svara, han lätt full och aggressiv. Hon skrek att hon inte ville prata med honom när han var sådan. Efter ett tag sa hon att hon aldrig mer ville se honom, att han kunde dra "ditt pepparn växer". Vad var det där om?

Nu var vi vid mitt hus, ensamma. Jag började känna att det var nu det skulle hända. Hon tittade på en bild på mig när jag var liten. Hon bara tittade på den utan att säga ett ord. Till slut sa hon att hon önska att han kunde vara liten för då att livet var utan bekymmer då. Jag sa inget utan bara tittade på henne, hon var så vacker. Hon vände sig om och log mot mig. Det var länge sedan jag hade sätt henne så glad. Jag reste mig, kysste henne, hon la sina armar om mig och jag la mina runt hennes rygg. Allt var som om det vore en film, fast bättre. Jag började fundera på vad som hände innan. Varför hade hon blivit så arg? Var hon singel? Minna frågor blev många och jag hör mig själv fråga om hon var ledig. Jag backade och insåg att jag inte skulle sagt det där. Hon tittade på mig men plötsligt vände hon blicken bredvid mig, sen blev det svart.

Vad hände den kvällen? Jag minns bara det sista, knappt det. Jag kan inte förstå att hon blev mördad den kvällen, av samma kille som skulle "dra ditt pepparn växer". Det visade sig att han inte skulle godta att hon gjorde slut med honom. Han besluta sig för att hämnas, genom att ge igen på värsta sätt. Det skulle bara vara en våldtäkt, det var väl inte farligt? Då fick han först hitta henne. Så klart visste han redan att hon skulle vara hemma i mitt hus. Han bröt sig in, smög in och fick se en syn som gjorde honom argare. Han fylldes med raseri, tog första bästa vapen, pappas golfklubba och slog mig i huvudet.

Det skulle bara vara en våldtäkt men så slutade det inte. När hon började göra motstånd, började det urarta. Det slutade med en livlös kropp som ligger på marken och vittnar om det brott som begicks. Nu sitter jag

och tänker på vad jag kunde gjort, kunde jag göra något? Jag tänker på hennes hår och hur glad jag var dem sista minuter jag fick med henne. Jag går till hennes grav så ofta jag kan, jag brukar skriva små texter som jag lägger vid stenen. Jag brukar säga vad som händer i mitt liv, men aldrig kommer det vara lika meningsfullt som det var när hon var bredvid mig. Jag kommer aldrig glömma henne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander lundgren med Poeter.se id #21671 innehar upphovsrätten